

האדמה שעברה על המדינה, על מציאת עוד ניסוח, שישנה במיקצת את הניסוחים הקודמים, ושיטיח על הניגודים.

הבדל

דו-משמעי

ב מרכז המאבק עמד "מיסמך גלילי", הפרק במצע המערך שנתקבל ערב מילי-חמת יום-הכיפורים. לפי דיווחים זרים, מיי לא מיסמך זה תפקיד מכריע בהחלטת אנוואר אליסאדאת לפתוח במלחמה. כפי שהסי-ביר סאדאת עצמו לשגרירים הזרים, אחרי שפתח באש, שיכנע אותו מיסמך זה ש-ישראל החליטה סופית לספח את כל הי-שטחים ולהתנחל בהם.

את המיסמך הזה היה צורך להדיח, כדי לספק את דורשיהשינוי, וכך התכנסו גדו-לי הוגייהדיעות של מיפלגתהעבודה - יהושע רבינוביץ, שימעון פרס וישראל גלילי - וניסחו מיסמך חדש.

אגרוף מונך
שוטרות בחצאי שהצטרף למפגיני העבודה, נופו באגרופים כדי להחמיש את הכרזות בהפגנה שכוונו נגד משה דיין, נאמר:

הצגה שני

למחרת היום טענו הכל שניצחו: הני-צים והיונים, דורשי השינוי ומתנגדי הי-שינוי. אלה טענו שמיסמך גלילי בוטל, ואלה טענו שמיסמך גלילי נשאר שריר וקיים. כולם הסתמכו על אותו המיסמך, וכולם צדקו - כי המיסמך החדש נוסח כך ששום דבר לא הוכרע.

קובע המיסמך בעל 14 העקרונות: **●** ישראל תחתור להסכם שלום ש-יבטיח "...גבולות בני-הגנה..." מושג זה בא במקום המונח הקודם, "גבולות ביטי-חון איסטראטגיים". ההבדל הוא דו-משמעי עי. אפשר לטעון שהמונח החדש הוא פחות קיצוני, מרמז על סיפוחים קטנים יור-תר. אפשר גם לטעון שאין כל הבדל, ושני המונחים אומרים את אותו הדבר. **●** "פשרה טריטוריאלית". זהו מושג שאינו אומר דבר. אפשר להתפשר ליד המיתלה, ליד אל-עריש או ליד רפיח.

אותו מקום, אותו קהל

שוטרים מפזרים את קהל המפגיני-נים מול בניין תיאטרון אוהל בפב-ההסתדרות. מרבית המפגינים אז נראו בין קהל המפגינים גם השבוע, בעת שקראו להדחת גולדה דיין. אחד מהם הוא דני פתר, כיום מראשי ש"ח, הנראה בתמונה (משופם) במרכז.

היה זה כאילו מחזה מלפני 13 שנה הועלה על הבמה במהדורה מחודשת.

רק השחקנים הראשיים דאו נעדרו. דויד בן-גוריון שכב במיטתו, נאבק בכור-חותיו האחרונים על חייו. פינחס לבון מבלה את ימיו, חסרי-אונים, בסנטוריום לקשישים בגדרה.

אבל מילבדם - היו שם כולם. המדיחים של אתמול, המודחים של אתמול, המפגינים של אתמול, ואפילו השוטרים של אתמול.

מוקד

המרי

ב חוץ רגשו הרוחות. מאות שוטרים גוייסו כדי להגן על ישיבת מרכז מיפלגתהעבודה - כאילו עמדו המוני ישראל לעלות עליו ולעשות בו שפטים. לכאורה, היה מקום לחשש כזה. הזעם הציבורי נגד גולדה ודיין הלך וגבר. אבל עם ישראל הוא עם סבלני. ההמרי-נים הסתפקו, בינתיים, בצפייה בטלוויזיה, ומול בניין תיאטרון אוהל בתל-אביב, שבו הועלתה ההצגה, התרכזו רק כמה וחמישים מפגינים.

רבים מהם היו שם גם לפני 13 שנה, כאשר באותו מקום נערכה ישיבת מרכז מפא"י, שזומנה כדי להדיח את לבון. היו שם צעירי מפ"ם - אותם הצעירים שהתבגרו בינתיים. צעירי מק"י דאו, ש-הפכו בינתיים לבוגרי ש"ח, ותיקי מק"י, שהפכו ותיקי מוקד, חסידי העולם הזה, שהפכו לאנשי מרי. וכל האנשים ההגונים ממפא"י, שהתקבצו בשעתו סביב פינחס לבון והקימו את פלג מן היסוד, והמתקבי-צים כיום סביב לובה אליאב. את החד-הם דרשו את סילוקו של דיין, את החד-לפת גולדה, את העונש האחרים למחדל-שעלה בדם.

בי-1961 הודח פינחס לבון, מפני שהתי-קומם נגד קבוצת דיין-פרס והתגרה בבן-גוריון. בי-1973 הודח יעקובי-שימשון שפי-רא, מפני שהתקומם נגד דיין-גולדה-גלילי. כי במפא"י לא חשוב מהן הנסיבות. ומי-צודק - אסור להתקומם נגד ההנהגה הי-

כשהיינו צעירים

בפברואר 1961 התנגשו המפגינים עם המישטרה שהגנה על מרכז מפא"י. בתמונה נראים שוטרים דוחפים את קהל המפגינים, השבוע עברה ההפגנה מול מרכז מיפלגת העבודה בשקט יחסי, אחרי שהמישטרה דאגה להתקין מחסומים לאורך כל הרחוב למקרה הצורך.

גם לפני יום-הכיפור אמרה הממשלה ש-היא מוכנה לפשרה. העובדה הקובעת היא שגם ערב פתיחת ועידת-השלום לא התי-ליט המערך מה ככוונתו לספח, ומה לא, הוא שכח שהבטיח, במשך כל השנים, שבבוא ועידת-שלום יתכנסו המיפלגה והי-

זעקה ברמקול

המפגינים לעבר מנהיגי מיפלגת העבודה בעת נ-הספור מתי מ קול, מנהל או

ממשלה כדי "לשרטט מפות". **●** "ישראל לא תחזור לקווי 4 ביוני 1967 שהיוו פיתוי לתוקפנות". גם זה אינו אומר דבר - כי גם תוכנית רוג'רס ותור-כיר יארינג, שדיברו על "שינויים בלתי-מהותיים" ו"הגבול הבינלאומי" לא דרשו חזרה לקווי ה-4 ביוני בדיוק. אשר לפיתוי - ההיסטוריה הוכיחה שגם קווי-הפסקת-האש בתעלה היו פיתוי לתוקפנות. **●** "שירה על אופייה היהודי של הי-מדינה" - בכך אין כל חדש. המיפלגה הבחירה תמיד שתחזיר למלך חוסיין את איזור שכס, שבו מרוכזים כ-600 אלף ערבים, כדי שלא יהיה במדינה מיעוט ערבי של 36%, כדרישת גח"ל.

● במדינה הישראלית-פלסטינית הי-שכנה תוכל לבוא לכלל ביטוי הזהות הי-עצמאית של הערבים הפלסטיניים והירד-ניים... זוהי דוגמה קלאסית של בילבול-מות. הסעיף אמנם מוזכר בפעם הראשונה את המילה, "פלסטינים", שהיה עד כה טרף לחלוטין אצל גולדה מאיר (לא קיים, ומעולם לא היה קיים, עם פלסטיני!) - "אורי אבנרי והמופתי המציאו את הפלס-טינים", אבל חוץ מהכנסת המילה, לא השתנה דבר. הסעיף מתנגד בצורה מוחל-